

ကြည်နုခေတ်

ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မချစ်ဘူး

မြန်မာစာပေ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

"နေကောင်းလား မြ"

သတ္တုပိုင်ယာကြိုးထဲက စီးချောလာတဲ့ အက်ရှင်အသံက နွေးထွေးကြင်နာရိပ် သမ်းနေတာမို့ ဒေါ်မြကြာခြည် ဖွဖွပြီးလိုက်မိသည်။

။

"ထုံးစံအတိုင်းပဲလေ နွဲ့ရယ်။ နေကောင်းပေမယ့်လည်း ထိုင်ပြီးရင် မထနိုင်၊ ထပြီးရင် လမ်းမလျှောက်နိုင်ဆိုတော့ နေကောင်းတယ်ပြောရမှာ ခပ်ခက်ခက်ပဲ"

ဒေါ်မြကြာခြည်ရဲ့ အဖြေစကားကြောင့် ဒေါ်နွဲ့ဒါလီက ကရုဏာသက်ဟန်နှင့် ခပ်တိုးတိုးစုတ်သပ်ရင်း...

"ဖြစ်ရလေ မြရယ်။ နွဲ့သာ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေရင်"

"အမယ်လေး...မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ နွဲ့ရယ်။ မြက နွဲ့ကို ကိုယ်တိုင် လာပြုစု ယုယရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ခေတ္တခဏ သတင်းမေးတာလည်း မခံချင်ပေါင်။ သိတယ်မှတ်လား။ မြက ဘာမဆို အပိုင်ရရမှ ။ မြ ဘေးမှာ အမြဲရှိနေပေးနိုင်မယ့် သူကို အပိုင်တောင်းတော့လည်း နွဲ့က အင်တင်တင် လုပ်နေပြီးတော့"

"အဟင်း...ဟင်း...နွဲ့က မအင်ပါဘူး မြရဲ့ ။ သမီးတွေကို နွဲ့ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းမကျသေးလို့ မြလက်ထဲ မအပ်ရဲသေးတာ"

"ဟွန်း...အပြောကတော့ တယ်ကောင်း။ မန္တလေးသူအစစ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

"ဪ...မြရယ်"

ဒေါ်နွဲ့ဒါလီက ခပ်ညည်းညည်းလေး ရေရွတ်ရင်း ရယ်နေသည် ။

သူနှင့် ဒေါ်မြကြည်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ အတူတက်ခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းရင်းတွေ ဖြစ်သည် ။ ဒေါ်နွဲ့ဒါလီက ပြင်ဦးလွင်ကလူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး မန္တလေးမှာ အခြေချဖြစ်သွားသလို ဒေါ်မြကြာခြည်ကတော့ ရန်ကုန်မှာ ပဲ စာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

တကယ်တော့ နှစ်ယောက်လုံး ရန်ကုန်သူစစ်စစ်တွေ ဖြစ်သည် ။ ဒေါ်နွဲ့ဒါလီရဲ့ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးတော့ သမီးကလေးနှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သည် ။ ဆွေမျိုးတွေရှိရာ ရန်ကုန်မပြန် ဖြစ်တော့ဘဲ မန္တလေးမှာ ပဲ ခင်ပွန်းရဲ့ အမွေအနှစ် ယက္ကန်းရုံတွေ၊ ချည်ထည်၊ ပိုးထည်လုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးနေခဲ့သူ ဖြစ်၏။

သူမနှင့် ဒေါ်မြကြာခြည်က ကံတူအကျိုးပေး သူငယ်ချင်းတွေပင်။ ဒေါ်နွဲ့ဒါလီရဲ့ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပြီး နှစ်နှစ်အကြာမှာ ဒေါ်မြကြာခြည်ရဲ့ ခင်ပွန်းလည်း ဆုံးသွားသည် ။ ကျန်ခဲ့တာက သားလေးတစ်ယောက်တည်း။ ယခု လေဖြန်းသလိုဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းက ကောင်းစွာ မသန်စွမ်းတော့ ပြုစုပေးမည့် သမီးမိန်းကလေး မရှိ။

သား ဘယ်လောက်တော်တော် သမီးမိန်းကလေးလို နေရာတကာ အကွက်မစေ၊ ထောင့်မစေနိုင်။

ဒီတော့ ငယ်စဉ်က စိတ်ကူးယဉ်ရင်း စခဲ့ကြတာကို အကောင်အထ

ည်ဖော်ဖို့ ဒေါ်မြကြာခြည်က သားရှင်ပီပီ စကားကြောင်းလာ၏။

"ဘယ့်နှယ် အသံတိတ်လှချည်လား နဲ့"

"ငယ်ငယ်က မြ ပြောခဲ့တာတွေကို ပြန်စဉ်းစားနေလို့ ပါကွာ"

"ပြီးခဲ့တာတွေ မစဉ်းစားနဲ့ ။ ခု လောလောဆယ် မြ သမီးတစ်ယောက် အလိုရှိနေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ နဲ့ စဉ်းစားပေး"

အသက် ငါးဆယ်ကျော်သည် အထိ လိုချင်တာကို ကလေးပေါက်စနလို ဂျစ်တိုက်ပူဆာနေသော မြကြောင့် သူမမှာ ရယ်ရခက် ငိုရခက်။

ကိုယ့်ဘက်မှာ လည်း ကိုယ့်သောကနဲ့ ကိုယ်။ သမီးနှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ကလေးတွေလည်း လှ။ ဘွဲ့တစ်ခုစီ ရပြီး အပေါ်ယံအားဖြင့်တော့ ဂုဏ်တင့်ကြပါပေသည် ။

မြကို အပြီးအပိုင် (သမီးချွေးမလို) ပေးအပ် နှင်းဆက်လိုက်ဖို့ ကျတော့ လက်တွန့်ရသည် အထိ သင်းတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဇတွေရှိ၏။

အကြီးမက အိမ်ဆည်းလည်း ။

အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အပြင်စီးပွားရေး လောက်သာ စိတ်ဝင်စားပြီး အိမ်မှုကိစ္စ ဘာမှ မရ။ လှတစ်မျက်နှာသာ ဦးစားပေးသော အပျင်းအိုးလေးတည်း။

သမီးဦးမို့ သူ့အဖေက အချစ်ပိုပြီး အလိုလိုက်သည် ။ သားသမီးဆိုတာ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ ဆည်းလည်း တဲ့ ။ ကလေးရှိမှ မိသားစုဘဝ ပိုပြီး ဝေဆည်သာယာတာမို့ အိမ်ဆည်းလည်း ဟု အန္တိမည်ခဲ့သော သမီးကြီးမှာ ယခုတော့ ဒေါ်နွဲ့ဒါလီကို ကောင်းစွာ နားညည်း စိတ်ပျက်စေခဲ့ပြီ။

ရုပ်ကတော့ ယမင်းရုပ်ကလေးလို လှပါရဲ့ ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့ရုပ် သူသာ သနေတတ်တာမို့ မြဲလို ရောဂါသည် ယောက္ခမ မပြောနှင့် သူမ လို မိခင်ရင်း မမာမကျန်းလျှင်တောင် လှည့်ကြည့်မယ့်သူမဟုတ်။

ဟော...ရှိပါသေး နောက်တစ်ယောက်။

အကြီးမနဲ့ သုံးနှစ်သာကွာသည့် သမီးငယ်လေး။

အငယ်လည်း ဖြစ်၊ ပိုလည်း ချစ်စရာကောင်းတာမို့ သူမက အချစ်ပိုစွာ မြှောက်စားမိပြန်သည် ။ ကိုယ့်ရင်ထဲက အသည်းအသက် လောက် မြတ်နိုးရလွန်းလို့ မေ့သည်းညှာလို့ တောင် နာမည်ပေးခဲ့ရတာ။ နာမည်ကတော့ မိန်းကလေး ဆန်ပါပေရဲ့ ။

လူက ထောင့်မကျိုး အပိုးမသေ။ သမီးကြီးလို မဖြစ်ရအောင် အိမ်မှု ကိစ္စအဝဝ လက်ထပ်သင်ပေးခဲ့လို့ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းပေမယ့် ရှုပ်အင်္ကျီ တဖားဖား၊ ဘောင်းဘီ တကားကားနှင့် ဘိုကေတလွှားလွှားထားကာ ဟို မရောက် ဒီမကျ ဖြစ်နေတာကြောင့် စိတ်ပျက်ရပေါင်းများ ပြီ။

ရုပ်လှပေမယ့် မပြင်မဆင်ဆိုတော့ အရောင်မထွက်။ အမြဲလို ဖိုသီဖ တ်သီဖြစ်နေတတ်တဲ့ သမီးငယ်ကို ရော မြ သဘောကျပါ့မလား။ နွဲ့သ မီးပဲလေဆိုပြီး ကြည်ဖြူလိုက်လျော ခဲ့ရင်တောင် ဒီက မဖုရားလေးက လင်ယူ သားမွေးကိစ္စဆို ဝေါင်ဝေါင်ရှေး ဝေးဝေးရှောင်ကာ ရည်းစားပင် မထားသူမို့ စကားပြောလည်း ပိဿလေးနှင့် ဘေးပစ်သလို။

"ဒါနဲ့ ...နွဲ့သမီးငယ်လေး သည်းညှာရော အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်ရော့ မယ်နော်"

မြစကားကြောင့် အတွေးလွန်နေရာမှ လှစ်ခနဲ သတိဝင်ရသည် ။

"ခုပဲ အဲဒီသမီးငယ်အကြောင်း စဉ်းစားနေတာ မြရော။ ငယ်ငယ်က

ပဲ မြင်ဖူးတာ မှတ်လား။ ခုနေ မြင်တွေ့ရင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး "

"အရမ်းလှလာတာပဲလား"

"အင်း...အဲ...လှပါတယ်။ အရမ်းလည်း ထွားလာတယ်လေ"

ရုတ်တရက် အင်း...အဲ...ဖြစ်သွားရတာ တခြားကြောင့်မဟုတ်။

လှလာတယ်လို့ ပြောရမှာ ခက်သောကြောင့်တည်း။

သည်းညှာက လှပေမယ့် မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဝေးလို့ သနပ်ခါးပင် ပါးပေါ်မတင်။

ကျောင်းမှာ ဆရာမက ဆူလိုက်။ အိမ်မှာ သူမက အော်လိုက်နှင့်ပင် ဟိုဒီမကျ ဖရိုဖရဲပုံစံနှင့် အရွယ်ရောက်လာရသူ ဖြစ်သည် ။

မန္တလေးမှာ မွေးပေမယ့် ညိုညက်ပြာစင်ကလေးတွေ မဟုတ်သော သမီးနှစ်ယောက်က ဖြူဖြူချောချော ကလေးတွေချည်းသာ။ မန္တလေးသွေးလည်း မပါ။

သည်းညှာကျမှ တစ်မူထူးပြီး စကားပြောရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် သုံးတာ အထက်အညာ လေယူလေသိမ်းမျိုး ပေါ်လာသည် ။

ပြင်ခိုင်းလို့ လည်း မရ။ ဒီမှာ အဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် ရန်ကုန်ရောက် ရင် လူရယ်စရာ နားကလောစရာကြီးတော့ ဖြစ်နေမှာ မလွဲပင်။

"ဆည်းလည်း က အိမ်က သွန်းနဲ့ မှ အတူတူထင်တယ်။ ဟယ်...ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ သွန်းအခါလည်ကျော်မှ နွဲ့က ဆည်းလည်း ကို လွယ်ထား တုန်းမှတ်လား"

"ဟုတ်တာပေါ့ မြရဲ့ ။ ဆည်းလည်း က ခုမှ နှစ်ဆယ့်ငါး။ သွန်းဆို နှစ်ဆယ့်ခြောက်ကျော်လို့ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ထဲတောင် ရောက်ရောပေါ့"

"ဒါနဲ့ ဆည်းလည်း လေးရော ချစ်သူရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရနေပြီလား"

"အဲဒါတော့ နွဲ့လည်း အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး မြရယ်။ သမီးကြီးက လှတော့ ပိုးကြပန်းကြတဲ့ သူတွေ အများကြီးပဲ"

မြထံမှ သက်ပြင်းချသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည် ။ တကယ့် ယူကျုံးမရ စိတ်ပျက် အားလျော့သွားသော အသံမျိုးပင်။

"အဲလို ဆိုရင်တော့ ရည်းစားရှိဖို့ ခုနစ်ဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်း သေချာနေပါပြီ။ အငယ်လေး သည်းညှာကရော"

"သူ...သူကတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူး မြ။ သမီးငယ်က သမီးကြီးလောက် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်လည်း မနေဘူး။ အလှအပလည်း မပြင်ဘူးဆိုတော့လေ"

"အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွဲ့သမီးဆို လှပြီးသားပဲနေမှာ ။ ကိုခွန်လတ်ကလည်း ဖြူဖြူချောချော။ နွဲ့ကလည်း သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးပဲဟာ"

မြ ပြောသလို ကလေးတွေအဖေက ရှမ်းစပ်သူမို့ အသားအရေ အရပ်အမောင်းနဲ့ ရုပ်ရည်က ပြောစရာမလို။ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံတာမို့ ရန်ကုန်သူ နွဲ့ထက် ပိုချောပါသည် ။

ဒါကြောင့်လည်း သမီးလေးတွေ လှကြတာပါ။

သည်းညှာအလှက မပြင်ပေမယ့် တစ်ခါတလေ ထင်းခနဲပေါ်သည် ။ သူ့အဖေနဲ့ လည်း ပိုတူသည် ။

နီရဲပြီး ဖူးဖူးပြည့်ပြည့်ဖြစ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာနဲ့ ပန်းရောင်သမ်းသော အသားအရေက အအေးပိုင်းဒေသက တောင်ပေါ်သူလေးလိုပင်။

ဆည်းလည်း ကျတော့ နွဲ့လို ပါးပါးလျားလျားနှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် လူတကာ ငေးကြည့်ချင်စဖွယ် ဖြစ်အောင် ပြင်တတ်ပေမယ့် နဂို မျက်ခုံးမျက်လုံး အရမ်းကြီးလှတာ မဟုတ်။

ဒီလိုကွာခြားတာတွေ ရှိပေမယ့် အကြောင်းသိသူမှ ဘယ်သူ အလှစစ်ဆိုတာ မှန်ရာပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ဆည်းလည်း က သည်းညှာထက် အများကြီးသားနား လှပသည်။

"သွန်းရော ငယ်ငယ်ကလို ဇွတ်တရွတ် ဂျီကျတတ်တုန်းပဲလား မြ"

"အမယ်လေး...ပြောချင်နေတာ နွဲ့ရေ။ မေးမှ မေးပါ့မလားလို့ ။ မြကတော့ ကိုယ့်သားကိုယ် အမွှမ်းမတင်ပါဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာပဲ။ သွန်းက ငယ်ငယ်က ဂျီကျရုံ ကျတာ အခုက ပိုဆိုးတယ်။ ပစ်ပစ်များ တယ်။ ဇီဇာကြောင်တယ်။ စိတ်ဆက်တယ်။ တစ်ဇွတ်ထိုး။ ခေါင်းမာ ပေကပ်တဲ့ နေရာမှာ သူ့အဖေနဲ့ တထေရာတည်းပဲ။ တကယ့် လူခွစာလေး။ အသက်အစိတ်ကျော်လို့ သုံးဆယ်တွင်း ဝင်မယ် မကြံသေးဘူး အဘိုးကြီးပေါက်စလေး ကျနေတာပဲ။ ဘာမှ သူ့စိတ်နဲ့ မတွေ့ဘူး။ မြလေ သူ့ကို လူပျိုကြီးဇာတာဝင်သွားမှာ ကြောက်လို့ အစွဲထုတ်ပစ်ချင်နေတာ နွဲ့ရဲ့ "

သူမက ပြောပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည် ။ နွဲ့ကတော့ ဟောတော်လို့ သာ ရေရွတ်လိုက်နိုင်တော့၏။ အပြီးသတ်တော့ သူ့မှာ လည်း ကိုယ့်ထက်ဆိုးတဲ့ မီးခဲကလေးနှင့်ကိုးလို့ မှတ်ချက်ချယူရသည်။

"နွဲ့ သမီးအငယ်မလည်း ဘာထူးလဲ။ ဂျစ်ကန်ကန် မာကျောကျောနဲ့ ။ ခုထိ ရည်းစားမရတာလည်း သူ အကြောတင်းလို့ နေမှာ မြရဲ့ ။ သူလည်း အပျိုကြီးများ ဖြစ်မလား မသိဘူး"

"ဟင်"

အချင်းချင်းတွေပဲ မထူးတော့ပြီမို့ ပြောချလိုက်သည့်အခါ မြက အံ့သြသွားသည်။ ။

"ဒါဖြင့် နွဲ့သမီးနဲ့ သားကို ပေးစားကြရအောင်။ ဘယ်လိုလဲ နွဲ့။ သွန်းက တခြားလူနဲ့ ဆိုးပေမယ့် မြကိုတော့ ကန္တကောဇ မလုပ်ဖူးဘူး နွဲ့ရဲ့ ။ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ အမေဆိုတော့လေ"

"မဖြစ်သေးပါဘူး မြရယ်။ သွန်းက နားထောင်တယ်ပဲထား။ အိမ်က သည်းညှာက ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ယောက်ျားလေးလိုပဲ ဝတ်တာ စားတာ ဆိုတော့"

"ဒါဆို ဆည်းလည်း နဲ့ ကွာ"

"ဪ...မြရယ်"

အဲသလိုပဲ ညည်းလိုက်ချင်ပါတော့သည်။ ။

နွဲ့သမီးတွေထဲက ဘယ်သူရရဆိုတာမျိုးပါလား။

"ကလေးတွေချင်းပဲ ကြိုက်ကြပါစေဦးလား မြရယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့ လည်း ဝိုင်းကြိုးစားမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့ နွဲ့ရဲ့ "

"ကောင်းပါပြီရှင်။ ကဲ...ဒါပဲနော် မြ"

ဒေါ်မြကြာခြည် ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်စွာ ပြီးလိုက်ပြီး ဖုန်းခွက်ကို ပုခက်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်ပါသည်။ ။

"သားသမီးအတင်းကို မေမေတို့ က ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပြောနေကြတာပဲနော်"

"ဟဲ့"

ရုတ်တရက် နောက်နားဆီမှ ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် သူမ ပခုံးလေးတွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"သား...ဪ...မေမေက သား စာရေးနေတယ်ထင်တာ"

သွန်း မျက်ခုံးပင့်ရင်း မေမေရှေ့က ဆိုဖာခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ရှိသမျှ ဖုန်းတွေက လိုင်းခွဲတွေ တပ်ထားတာမို့ ဘယ်နေရာက နားထောင် နားထောင် ရနေတာကို မေမေ သတိလက်လွတ် ဖြစ်စွာ ပြောခဲ့ပြီးမှ ရှက်ပြီးဖွဖွနှင့်...

"မေမေသူငယ်ချင်း နွဲ့နွဲ့ စကားပြောနေတာပါ သားရဲ့ ။ ဒီလိုပဲ စကားပြောတိုင်း သားရေး သမီးရေးက ပါနေကျ"

"ယုံပါတယ်။ မေမေနဲ့ စကားလက်ဆုံကျတဲ့ သမီးရှင်တိုင်းနဲ့ ဒီလိုတွေချည်း ပြောနေမယ်ဆိုတာ"

"အို...ဒါတွေက စရုံ နောက်ရုံ သပ်သပ်ပါ။ ခုဟာက အတည်။ နွဲ့သမီးတွေနဲ့ သားကို အတည်သဘောတူတာ"

"မေမေကလည်း ဖြူမှန်းမသိ၊ မည်းမှန်းမသိ၊ နှပ်ချေးတွဲလောင်းဘဝက မြင်ဖူးထားတာ။ မှန်းပြီး အထင်ကြီးနေတယ် တကယ်ပဲ"

"အို...နွဲ့ကတော့ မေမေ့ကို ဘယ်တော့မှ မလိမ်ဘူး သား။ သူ့သမီးတွေ ဘယ်သူက ဘယ်လိုဆိုတာ မေမေ့ကို ပြောပြပြီးသား"

သွန်းလည်း ကြားလိုက်ပြီးပါပြီ။

"ဒါကြောင့် မေမေကလည်း သားဂုဏ်ပုဒ်တွေ ထုတ်ပြောလိုက်တယ်ပေါ့...ဟုတ်လား"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့သား လူတော်လေးမှန်း လူတိုင်း သိတယ်။ ပြီး

တော့ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာ။ ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ ငြင်းစရာမရှိဘူး။ ဥစ္စပေါ ရုပ်ချောပဲဟာ"

"တော်ပါ မေမေရာ။ မေမေပြောတာနဲ့ သားတောင် ဘဝင်မြင့်ချင် လာပြီ"

"ဘဝင်မြင့်ချင် မြင့်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တောင် အဖြစ်ရှိအောင် မယူနိုင်ဘဲနဲ့ သိပ်မမြင့်နဲ့ ဦး"

သွန်းက မျက်ခုံးထူထူနှစ်ခုကို လက်မနှင့် ကုတ်ခြစ်လျက် ခေါင်းငုံ့ ကာ ရှက်အမ်းအမ်း ရယ်နေသည် ။

"မယူနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သားကိုယ်တိုင်က မလိုချင်သေးလို့ ပါ မေမေရာ"

"ဪ...အစွမ်းအစတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ။ ဒီလိုလား။ ဒါဆို နွဲ့သမီး နှစ်ယောက်ထဲက မင်းလိုမျိုး အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ စိတ်မဝင်စားဘူးဆို တဲ့ အငယ်မလေးကို ရအောင်ယူပြပါလား။ ဘယ်လိုလဲ"

မေမေ့စကားက စသလိုလိုနှင့် စိန်ခေါ်သလို ခပ်တည်တည်ကြီးမို့ သွန်း နည်းနည်းတော့ ဖြူသွားရပါသည် ။ ခုနကတည်းက အန်တီနဲ့ဒါလီ ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ အငယ်မက ဘယ်လို အချိုးအချိတ်ဆိုတာ သူ သိ လိုက်ပြီးပြီ။ သူနဲ့ ကတော့ ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ။

"ကောင်းပြီလေ။ သား ကြိုးစားကြည့်မယ်။ တကယ်လို့ မရဘူး ဆိုရင်တော့ မေမေ ထပ်ပြီး မစီစဉ်ရတော့ဘူး။ ဘယ်လိုလဲ။ သား သွားအကဲ ခတ်မယ်"

"အို...သား စိတ်ဝင်တစား မေးတာကိုပဲ ဝမ်းသာနေပြီ"

"အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ လူကို တကယ်လား၊ ဟန်ဆော

င်နေတာလား သိအောင် သား ကြိုးစားပြမယ်။ ဒါပေမဲ့ သားရင်မခုန်ရင် တော့ လုံးဝ ဆောရီးနော် "

"အိုခေလေ...ဟိုက တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲရင်တော့ သားကို မေမေ အရှုံးပေးလိုက်မှာ ပဲ။ ယူတာ မယူတာ သားသဘော "

တကယ်တော့ သူမလည်း ဒီလောက်မနပ်ပါ။ တစ်ချက်ခုတ် သုံးချက် လောက်ပြတ်အောင် စိတ်ကူးထားပြီးသားပင်။

သားကိုယ်တိုင် မန္တလေး သွားမယ်ဆိုတာပင် ဝမ်းသာလှပြီ။

"ဒါနဲ့ သားက မန္တလေးကို စာရေးဖို့ ဆိုပြီး သွားမှာ လား "

သွန်းက လက်ပိုက်လျက် ဆိုဖာပေါ်မှာ လျော့ရဲရဲ မှီချထိုင်နေရင်းမှ ခေါင်းယမ်းပြ၏။

" မဟုတ်ဘူး ၊ အန်တီနွဲ့ကို မေမေ ဖုန်းဆက်ထား။ အိမ်ဆည်းလည်း ကို လက်ထပ်ချင်လို့ သားကိုယ်တိုင် လာတွေ့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း။ အဆင်ပြေရင် တစ်ခါတည်း စေ့စပ်ခဲ့မယ်လို့ "

"ဟဲ့...သားပြောတော့ သည်းညှာဆို "

"သားပြောသလိုသာ လုပ်ပေးပါ မေမေရာ။ လောလောဆယ် မေမေ ခေါင်းထဲမှာ အိမ်ဆည်းလည်း ဆို ဟဲ့ နာမည်ပဲ ထည့်ထား "

"အေး...အေးပါ။ ဘယ်သူ့ရရပေါ့ "

ဒေါ်မြကြာခြည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဝမ်းမြောက်နေသလို ချက်ချင်းပြောင်းလဲတတ်သော သားစိတ်ကိုလည်း နားမလည်နိုင်စွာ အံ့သြနေမိ၏။

သားဟာ စာရေးဆရာပီပီ အရာရာကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် တွေး

တော ဆုံးဖြတ်တတ်တာကိုလည်း သတိရလိုက်သည်။ ။

သွန်းကတော့ မျက်မှောင်ကြီးကို တွန့်ချိုးထားပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရင်း ငြိမ်သက်နေမိ၏။

လတ်တလောမှာ မေမေက ဘယ်သူ့ရရဆိုပေမယ့် သွန်းက ဘယ်သူ့ ကိုမှ စိတ်ကူးရင်ခုန်ခြင်း မရှိသေးပါ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပဟေဠိတစ်ခုကို တွေးတောရသလို စိတ်လှုပ်ရှားမှုတော့ ရှိနေပါသည်။ ။

မကြာခင်မှာ ထိုပဟေဠိ ကစားပွဲလေး စတင်ရတော့မည်။

အခန်း (၂)

"မေ့...ဧည့်သည် "

မမအိမ်အသံကြောင့် မေ့ အခန်းထဲမှ ကယျာကယာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ။

အိမ်နေရင်းမို့ စပန့်ဘောင်းဘီ အပြာပွပွကြီးနှင့် စပိုရှပ်အဖြူ ခါးရှည်ပွပွကြီးက ဖရိုဖရဲ မျက်စိနောက်စရာ။

"ဘယ်မှာ လဲ မအိမ်"

"ခြံထဲမှာ "

"ဘယ်သူလဲ"

မေးခွန်းတွေ ထပ်နေတာကြောင့် မမအိမ်က လက်သည်းဆေးဆိုးနေရင်းမှ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် မော့ကြည့်သည်။ ။

"ကိုယ့်ဘာသာ နှစ်လှမ်းလောက် ထွက်သွားကြည့်လည်း မြင်ရမယ့်ဟာကို လာမေးနေတယ်။ ခု ရောက်နေတာ လင်းသီဟ"

"ဪ"

မေ့နှာခေါင်းလေးတွန့်လျက် မမအိမ်ကို ချစ်စနိုးရယ်ပြခဲ့ရင်း အိမ်ထဲစီးသည့် ဖိနပ်ကလေးကို ကန်ချွတ်ပစ်ခဲ့ကာ ခြံထဲစီးဖိနပ်ကို အပြေးအလွှားစီးလျက် ထွက်လာတော့ ဒန်းပေါ်မှာ ဂီတာတစ်လက်နှင့် ငြိမ့်နေသ

ည့် လင်းသီဟကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဟေ့ကောင်...စောစောစီးစီးပါလား"

လင်းသီဟက မေ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး...

"မစောတော့ပါဘူးကွာ။ နာရီလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး။ ဒါနဲ့ မအိမ်ရော
"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ။ မင်းက ငါ့ဆီ လာတာ မဟုတ်ဘူး လား"

မေ့ရဲ့ မျက်ခုံးရှုံ့ရှုံ့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ် ဂျစ်ကန်ကန် ပြောပုံလေး
ကြောင့် လင်းသီဟက ရယ်မောရင်း

"မဟုတ်ပါဘူး။ ခြံထဲဆင်းမလာလို့ မေးကြည့်တာ။ အိမ်ထဲ
ငြိမ်ကုပ်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ငါ့တောင် မော်မကြည့်ဘူး"

"ကြည့်စရာလား"

မေ့ရဲ့ သဝန်ကြောင်အူတို့ နေပုံကြောင့် လင်းသီဟက သဘောတကျ
ရယ်နေ၏။

မေ့က မမအိမ်ကို အရမ်းချစ်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ မှ မကြည်ဖြူနိုင်လောက်
ပင်။ လင်းသီဟကျတော့ သူ့အလိုကိုလိုက်ပြီး ကပ်ပေါင်းနေတာမို့ ဘာမှ
မပြောပေမယ့် အလိုမကျရိပ်တော့ သိသိသာသာပြသည် ။

ဒါပေမဲ့ မမအိမ်က မေ့ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားထား သိပ်တော့ မြ
တ်နိုးချင်စရာ မဟုတ်။ မက်မောချင်လောက်အောင် လှပနေတာပဲ ရှိသ
ည် ။ လင်းသီဟက သူတို့ ညီအစ်မနှင့် ပတ်သက်ပြီး အားလုံး အတွင်းသိ
အဆင်းသိ။

တကယ်တန်ဖိုးရှိတာ သူ့ရှေ့က ဗရုတ်မလေး မေ့ပင်။

"ကဲ...ဂီတာကြိုးညှိတာ မပြီးတော့ဘူးလား"

"ပြီးပါပြီကွာ...ရော့"

မေ့ သူ့လက်ထဲက ဂီတာကိုဆွဲယူပြီး ရင်မှာ ပိုက်ကာ ဂီတာကြိုးတွေ ပေါ် လက်ဖျားလေးတင်ရုံ ရှိသေး ခြံထဲသို့ ဝေါခနဲ မောင်းဝင်လာသော ကားတစ်စီးကြောင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဟော...ဧည့်သည် ထင်တယ်"

မေ့ ဇေဝေဇဝါမျက်မှောင်လေး ကြုတ်ထားရာမှ တစ်ခုခုကို သတိရသလို မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရသည် ။

"ဟဲ့...ဒါ...ဒါ...ငါ့အစ်မနဲ့ စေ့စပ်မယ် ဆိုတဲ့ လူများ လား မသိဘူး"

"ဟင်...ဟုတ်လား"

သူမစကားကြောင့် လင်းသီဟလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်သွားရသည် ။

"ဟုတ်မယ် ထင်တယ်။ ရန်ကုန်ကတဲ့ ။ စာရေးဆရာ သွန်းဆက်မိုးဆိုတာ နင်ကြားဖူးလား"

"ဟာ...ကြားဖူးတာပေါ့။ ငါက သူ့ပရိသတ်ပဲဟာ။ မအိမ့်နဲ့ စေ့စပ်မှ အဲဒီစာရေးဆရာလား"

"အေး"

"ဟား...မိုက်တယ်။ ငါ သွားမိတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟာကွာ...မသွားစမ်းပါနဲ့ ။ နောက်လည်း သိရမယ့်ဟာ။ ကိုယ်က အောက်ကျို့ပေးပြီး သွားနှုတ်ဆက်ရင် ပိုပြီး ဘဝင်လေဟပ်သွားဦးမယ် ။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်ဆက်လုပ်မယ်...လာ"

ဘာရယ်ကြောင့်မသိ။

ရန်ကုန်ကရောက်လာမယ့် မေမေသူငယ်ချင်းရဲ့ သား စာရေးဆရာ ဆိုသူကို မေ့ သိပ်အစာမကြေချင်ပါ။

ဘယ်လိုလူစားမှန်း မသိရသေးဘဲ ကြုံပြီး အမြင်ကတ်နှင့်နေသလို အထင်လည်း မကြီးချေ။

"မေ့ မင်းပုံစံက မအိမ်ကို နှမြောနေပုံပဲ"

"နှမြောတာပေါ့ကွာ။ ငါ့မှာ ဒီအစ်မတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ"

မေ့စကားအဆုံး လင်းသီဟက နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့သည် ။ မေ့က သာ နှမြောနေတာ။ တကယ်တော့ မအိမ်က နှမြောစရာကောင်းသော အစ်မမျိုးလည်း မဟုတ်။ အငယ်ဖြစ်သော မေ့ရဲ့ အနွံတာ သည်းညည်းလည်း ခံသူမဟုတ်။

မေ့ကသာ မအိမ်ဆိုးသမျှ နွဲ့သမျှ အပျင်းကျသမျှတွေကို ဒိုင်ခံခါးစည်း ခံရတာဖြစ်သည် ။

သူမ ချွတ်သမျှအဝတ်တွေ လိုက်သိမ်း လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ထားပေးရပြီး သူမစားချင်တာ မှန်သမျှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လုပ်ကျွေးရတာလည်း မေ့ပင် ဖြစ်သည် ။

အဲလို အစ်မမျိုးကိုမှ မေ့က မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ပါသည် ဆိုသောကြောင့်။

"ဟေ့ကောင်...ဘာဝိုင်နေတာလဲ"

"ဪ...ဘာမှ မဝိုင်ပါဘူး။ သီချင်းဆိုမယ့်ဟာ ဆိုလေ"

လင်းသီဟက တက်တက်ကြွကြွ ပြောလိုက်တော့ မေ့က စိတ်ကျေန

ပ်ဟန်နှင့် ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ကာ ဆူဆူညံညံနှင့် အော်ဆိုလို့ ကောင်းသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို Intro စဝင်လိုက်ပါသည်။

"×××နှစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်ပြီလို့ မင်းက ပြောတော့×××

ငါ လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားကြည့်ဖို့ လို လာပြီပေါ့×××နှင့် စိတ်ကူးထားတာတွေဟာ××× ဘယ်လိုမျိုးလဲ×××ဖမ်းဆုပ်မရတဲ့ အိပ်မက်ဘဝတစ်ခု နှင် လိုချင်ခဲ့×××

မေ့တစ်ယောက်တည်း ဆိုနေပြီးမှ နောက်တစ်ပုဒ်ရောက်တော့ လင်းသီဟကပါ သံပြိုင်လိုက်အော်ပေးသည်။

"အတွေးထဲမှာ တော့×××မီလုံနာကြီးပဲ×××ဟိုနားဒီနားကို သွားရင် မာစီးဒီးနဲ့ ×××အင်းလျာမြိုင်ထဲမှာ ခြံအကျယ်ကြီးရယ်×××

မင်္ဂလာဆောင်ကို ရွှေ့လိုက်တော့×××

ငါ သူဌေးကြီးဖြစ်မယ့် အချိန်ကို စောင့်လိုက်ပါတော့"

နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာကိုပဲ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကျော့ပြီး တခါခါ သဘောတွေ ကျနေတော့၏။

မင်္ဂလာဆောင်ကို ရွှေ့လိုက်တော့ဆိုသည့်နေရာမှာ သံကုန်ဟစ်အော်ရတာ ဘယ်လိုအရသာတွေ့မှန်း မသိ။

"တော်ပြီ မေ့။ တော်ကြာ အန်တီ ငါတို့ ကို လာဆူနေဦးမယ်။ ဧည့်သည် ရောက်နေတာကို အလိုက်ကန်းဆိုး မသိရကောင်းလားဆိုပြီး"

"ကြောက်လို့ လား"

"ဆိုပါတော့။ ဧည့်သည် အထင်သေးသွားမှာ လည်း ကြောက်တယ်

လေ"

လင်းသီဟစကားကြောင့် မေ့ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ရင်း ဂီတာကို ဘေးမှာ အသာထောင်ထားလိုက်သည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ အနက်ရောင် ကားမြင့်မြင့်ကြီးထဲမှ ခပ်ညက်ညက်စက်သံနှင့်အတူ ဘက်ဆုတ်ပြီး ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတာမို့ သူတို့ နှစ်ယောက် ခေါင်းလေးတွေမော့ပြီး လိုက်ကြည့်မိကြ၏။

မှန်အနက်ရောင်တွေ အလုံပိတ်တင်ထားတာမို့ မောင်းသူနေရာမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူပုံစံကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ်လေးသာ မြင်ရလေသည်။ ။ ထိုကားကြီး ခြံထဲက ဝေါခနဲ ကွေ့ဝိုက်မောင်းထွက်သွားတော့ လင်းသီဟက မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်ပြီး...

"ကားကြီးကတော့ ပျံလန်နေတာပဲကွ။ နံပါတ်ကလည်း ၉/ ခ ဆိုတော့ ခပ်နိမ့်နိမ့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ။ လူပုံစံ မမြင်လိုက်ရတာပဲ ဆိုးတယ်"

မေ့က နှာခေါင်းလေးကို လက်မနှင့် တစ်ချက်ထောက်ကာ ပွတ်လိုက်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးလိုက်မိ၏။

"တော်စမ်းပါ။ စာရေးဆရာဆိုတာမျိုးက မင်းသားလို ချောမလားကွ။ ။ မျက်မှန်ကြီးနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးစစနဲ့ ပုံတုံးကြီးပဲ နေမှာ ပေါ့"

လင်းသီဟက မေ့စကားကို သိပ်လက်မခံချင်။

"မေ့ကလည်း မအိမ့်နဲ့ တောင် စေ့စပ်မယ့်လူဆိုတော့ အဲလောက် ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

"မင်းက ဘယ်လောက်သိလို့ လဲ။ ဟိုးရန်ကုန်ကနေ ဒီမန္တလေးအထိ မိန်းမ လာတောင်းရတယ်ဆိုမှ တော့ မင်း ဒါသုံးပြီး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့"

မေ့က နားထင်မှာ လက်ညှိုးကလေးထောက်ရင်း ခေါင်းကို ဘယ်
ညာငဲ့ကာ အထင်မကြီးလေဟန် မဲ့ရွဲ့ပြော လိုက်လေလျှင် တုဖက်မပြော
ရဲသည့် လင်းသီဟခမျာ သက်ပြင်းဖွဖွ ရှိုက်ပြီး ငြိမ်သက်သွားရှာ၏။

လင်းသီဟပြန်သွားတော့ မေ့ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည် ။ မမအိမ်နှင့်
မေမေက ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ခေါင်းချင်းဆိုင်
ဆွေးနွေးနေကြတုန်းပင်။

မမအိမ်က မျက်မှောင်ကြီး တွန့်ချိုးပြီး မျက်နှာ မကြည်မလင်နှင့် ရှိ
နေတာမို့ မေ့ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားရသည် ။

ဧကန္တ စာရေးဆရာ လူကြီးကို မမအိမ် မကြိုက်ဘူးထင်။ အေးလေ
...ကြိုက်ချင်စရာ ရှိမှ လည်း ကြိုက်ရပေမပေါ့။ မမအိမ်ဘေးမှာ အလန်း
ဇယားတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတာ။ ခေါင်းခေါက်ရုံမဟုတ်။
နာရင်းအုပ်ပြီးတောင် ရွေးလို့ ရသေး။

အခုချိန်ဆို တစ်ယောက်ယောက် ရွေးပြီးရင် ပြီးနေမှာ ။

"အလုပ်ရှုပ်တယ်"

မေ့အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း မမအိမ်ထဲမှ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်လာသော
စကားကြောင့် မေမေက မျက်စောင်းရွယ်ရင်း မေ့ကို အလျင်စလို မေ့ကြ
ည့်သည် ။

"မအိမ် ခုနလာတာ ရန်ကုန်က ဟိုလူမှတ်လား"

မမအိမ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ မေမေကလည်း နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

ထူးတော့ ထူးဆန်းပါသည် ။

ဘယ်ကဧည့်သည် လာလာ အိမ်ဆည်းလည်း နဲ့ မေ့သည်းညှာဆိုတဲ့

သမီးနှစ်ယောက်ကို ချောင်ကြိုချောင်ကြား ရောက်နေလျှင်တောင် လက် ဆွဲခေါ်ထုတ်ပြီး "ဒါက သမီးကြီးလေ။ ဒါက သမီးငယ်လေဆိုပြီး" ထုတ် ဖော်ကြွားဝါတတ်သော မေမေက ဒီတစ်ခါတော့ ငြိမ်ချက်သား ကောင်း နေ၏။

မမအိမ်နှင့် လက်ထပ်မည့် အထူးဧည့်သည် ကိုတော့ မေ့နှင့် မိတ်ဆက်မပေး။

မေ့ကလည်း သိပ်တော့ ဂရုမစိုက်ပေါင်။

အစဉ်အလာပျက်လို့ အမှတ်တမဲ့ သတိရလိုက်တာပဲ ရှိသည် ။ မေမေရော မမအိမ်ပါ အထူးငြိမ်သက်နေပုံ ထောက်လျှင် ဟိုလူက ဘာတွေများ ပြောသွားပါလိမ့်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြရဲ့ သားဆိုတော့ မေမေ့ဘက်က ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ငြင်းစရာမရှိဘူး။ သမီး ခုနပြောထားသလိုပဲ ဒီရက်ထဲ သူ မန္တလေးမှာပဲ ရှိနေဦးမှာ ။ သမီးဘက်က နေတာထိုင်တာ သွားတာလာတာ ဆင်ခြင်နော်။ သူ့သဘောထားကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသွားပြီပဲ။ မေမေမျက်နှာမပျက်ချင်ဘူး"

စကားအဆုံး မေ့ကိုပါ တစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး မေမေက ထသွားသည်။ ။

မေ့ ဟိုက်ရှားပါးလို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး တလိုက်မိသည် ။

မမအိမ်တစ်ယောက် သနားစရာ။ ကိုယ် မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူဖို့ ခုကတည်းက ကြိုတင်ပြီး ပုံစံယူနေရပြီ။ ။

လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လိုများ စခန်းသွင်း လေ့ကျင့်ရဦးမှာ ပါလိမ့်။

"မအိမ့်"

မရဲတရဲလေး ခေါ်လိုက်တဲ့ မေ့အသံကြောင့် မမအိမ့်က မျက်ခုံးပင့် မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ ။

"ဘာလဲ"

"အဲဒီ သွန်းဆက်မိုးဆိုတာ ချောလား"

မေ့စကားကြောင့် မမအိမ့်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ပြသည်။ ။

"သိပါဘူး။ စိတ်မဝင်စားလို့ သေချာမကြည့်လိုက်မိဘူး။ အရပ်မြင့်တာရယ်။ မျက်နှာမှာ ပါးမြိုင်းတွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ရှိတာရယ်ပဲ မှတ်မိတယ်။ နှာခေါင်းကတော့ ချွန်တယ် ထင်တာပဲ။ မျက်ခုံးမျက်လုံးက မည်းမည်းကြီး"

"အဟိ"

"ဟဲ့...ဘာရယ်တာလဲ"

"သေချာမကြည့်ပေလို့ ပဲ။ အကုန် အလွတ်ရနေတယ်နော်။ မျက်ခုံးမျက်လုံးက မည်းလို့ ဘာရောင်ဖြစ်နေရမှာ လဲ"

"အို...ဒါတော့ သူများ ထက် ပိုမည်းတယ်လို့ ပြောတာ။ နှုတ်ခမ်းက ထူထူခပ်ရဲရဲနဲ့ ။ မသိဘူး ဘယ်လိုပုံမှန်း မသိဘူး။ စကားပြောတာလည်း မာရေ ကျောရေနဲ့ "

မေ့မျက်နှာက ပိုပြီး ရှုံ့မဲ့သွားရသည်။ ။

"ရုပ်က မည်းမည်းသည်းသည်း၊ စကားပြောတာက မာရေကျောရေ၊ ဒီကြားထဲ အမွေးအမျှင်တွေက ထူလိုက်သေးဆိုတော့ ဘာကောင်းတာရှိ"

လဲ။ လူမိုက်ပုံကြီးပေါ့ ဟုတ်လား မအိမ့်"

"အေး...ငါတော့ အဲလိုထင်တာပဲ။ စာရေးဆရာတဲ့ ဟယ်။ တစ်စက် ကလေးမှ စာသမား ပေသမားရုပ် မပေါက်ဘူး။ ဂျစ်ကန်ကန် မိုက်တူး တူးနဲ့ "

"ဒါဆို မအိမ့် ငြင်းလိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

ပြီးစစနှင့် မေးလိုက်သော မေ့ရဲ့ မေးခွန်းကို မမအိမ့်က နားထောင်ပြီး ချက်ချင်းပင် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ခေါင်းခါပြု၏။

"ဟင့်အင်း...မေမေက မငြင်းရဘူးတဲ့ "

"ဟာ...ဒါဆို"

မေ့စကားမဆုံးခင် မမအိမ့်က လက်ကလေး ထောင်ကာ...

"လက်ခံလိုက်ရတာပေါ့ မေ့ရဲ့ ။ သူက နာမည်ကြီးစာရေးဆရာ။ ပို က်ဆံလည်း ရှိတယ်။ မေမေ့သူငယ်ချင်းရဲ့ သား။ မကြိုက်ပေမယ့် ငြင်းစ ရာလည်း မရှိဘူးလေ"

"ဟာ...မမအိမ့်က မမိုက်ပါဘူးကွာ။ အဲဒါနဲ့ ပဲ ကိုယ်မချစ်တဲ့ လူကြီး ကို အဖတ်တင်ခံပြီး ယူဦးမယ်"

မေ့ရဲ့ စူပုပ်ပုပ်အပြောကြောင့် မမအိမ့်က ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်ရင်း မေ့ပါးလေးကို ချစ်စနိုးလိမ်ဆွဲ၊ မေ့ဆံပင် တိုတိုဖွာဖွာလေးတွေကို ဆွဲဖွ ကာ...

"လက်ခံဖို့ အကြောင်းက ဖန်လာတာကိုး ညီမလေးရဲ့ ။ နင် ဘာမှ မ သိပါဘူး မေ့ရယ်"

ဟု ပြောပြီး ဆက်ရယ်နေလေသည် ။

ဘယ်လိုကြီးလဲ။ မမအိမ်က ဘာအထာကြီးလဲ။ မေ့ ဘာကိုမှ နားမ
လည်စွာ ငေးမောရင်းပင်...
